

EKUNI KAORI

Duke

Ahogy az utcán mentem, könnyeim folyton-folyvást végigcsorogtak az arcomon. A többi ember persze furcsálkodva nézte, hogy egy nő, aki már elmúlt huszonegy éves, valami jelentéktelen dolog miatt sírdogál. De mégsem tudtam abbahagyni a sírást.

Duke nincs többé.

Az én Duke-om életének vége.

Fájdalom töltötte be a lelkem.

Duke sűrke szemű, krémszínű bundájú, birkaterelő pulikutya volt. Pici korától kezdve, szinte amióta csak megszületett, amint hazaértem, szétvetette a lábát és lágyan hozzám dörgölődött. Egészen kis kutya volt, s ahogy meghalotta a nevét, azonnal kifutott az előszobába. (Ilyenkor mindenkiből kitört a nevetés, és azt mondták, hogy ebben a pózban olyan, mint egy felmosó.) Nagyon szerette a tojásból készült ételeket, a fagyit, no meg a körtét. Májusban született, s nagyon élvezte az első nyarát. Amikor frissen zöldelltek a lombok, és sétálni mentünk, kellemes szellő fodrozta a bundáját, miközben hunyorgott a szemével. Ha méregbe gurult, profilból tisztára olyan volt, mint James Dean. Nagyon szerette a zenét. Ha zongoráztam neki, mindig leült és figyelmesen hallgatta. Aztán meg igazán finom pszizikat tudott adni.

Végelgyengülésben pusztult el. Még meleg volt a teste, mikor a munkából hazaértem. Ahogy a fejét a térdemmel megsimogattam, szinte észrevétlenül merevedett meg, s hült ki a teste. Duke befejezte.

Másnap is be kellett mennem a munkahelyre, ahol a kiegészítő munkámat végeztem. Az előszobában meglepően tiszta hangon ezt mondtam:

- Majd jövök! - s kiléptem az ajtón.

Amint a lakást bezártam, szemem könnyekkel telt meg. Sírtam, csak sírtam, míg az állomásig értem, sírtam, amikor a jegyemet megvettem, sírtam, amikor a peronon álltam, sírtam, amikor felszálltam a vonatra. A kocsiban mindig hatalmas tömeg van: a munkába siető, teljesen egyforma sötét zakót viselő, diplomatatáskás emberek most szemérmetlenül mereven bámultak rám, a diáklányra, aki csak zokog és zokog.

- Tessék! - szólt morcosan hozzám egy fiatalember, és átadta a helyét. Tizenkilenc éves lehetett, fehér pólót és sötétkék pulóvert viselt; jóképű fiú volt.

- Köszönöm! - válaszoltam cérnavékony sírós hangon, s elfoglaltam a helyét. A fiatalember előttem állt, s mereven bámulta könnyes arcomat. Mély tűző

tekintete volt. Úgy éreztem, összezsugorodom a nézésétől, mozdulatlaná dermedtem. Ekkor szinte észrevétlenül abbahagytam a sírást.

Amikor a vonatról leszálltam, a fiatalember is leszállt, amikor átszálltam egy másik vonatra, a fiatalember is átszállt, végig együtt voltunk, míg elértük Sibuját,¹ a célállomást. Miért, miért nem, a fiú egy szót sem kérdezett, csak úgy mellettem termett, s segített átpréselődni a zsúfolásig megtelt vagonból egy másik kocsiba, mert teljesen tehetetlen voltam.

Ezután egészen megnyugodtam.

- Nem innánk meg egy kávét? - kérdeztem a fiútól, miután a vonatról leszálltunk.

A decemberi forgatagban jött-ment a nyüzsgő tömeg, miközben egyre fúj a szél. Bár még két hét volt karácsonyig, itt is, ott is fenyőfákkal és angyalokkal díszítettek mindent, s táblák hirdették az év végi vásárt a különböző épületeken.

Amikor bementünk egy cukrászdába, a fiú rögtön az étlapot kezdte nézni.

- Még nem reggeliztem. Kérhetek egy omlettet? - fordult hozzám.

- Persze - feleltem, s boldogan mosolyogtam rá.

A nyilvános telefonról felhívtam a munkahelyemet, s bejelentettem, hogy nem megyek be, mert meg vagyok fázva, majd visszaültem az asztalunkhoz.

- Ma egész nap ráérek - mondta a fiú, majd minden teketória nélkül így folytatta. - Cukrászda után megmászuk a hegyet. Ott van egy jó hely...

Amikor felértünk, ujjával egy úszómedencére mutatott:

- Ez az!

- Ugye nem gondolod komolyan?! Ilyen szörnyű hidegben?!

- A víz meleg. Úgyhogy nyugi!

- De fürdőruha sincs nálam!

- Majd kiveszünk egyet!

Nem szoktam dicsekedni veled, de az az igazság, hogy nem tudok úszni.

- Na jól van, akkor irány a medence!

- De nem tudok úszni!

A fiú furcsa tekintetet vetett rám, mire elszégyelltem magam, s zavaromban előhúztam 300 jent a pénztárcámból és vettem egy belépőjegyet.

Decemberben korán reggel egy csodabogár sem akadt az uszodában. Az egész hatalmas medence a miénk volt. A fiú befejezte a bemelegítő tornagyakorlatokat, és kecses mozdulattal a vízbe ugrott. Olyan ügyesen siklott, akár egy hal. A medence vizének gyönyörű kéksége, a méz illata vagy a vízcsobbanások visszhangja tette, nem tudom, de szívemet melegség járta át. Vajon hány éve van meg itt ez az úszómedence? Lassan a vízbe csúsztam, s csak azt vettem észre, hogy egész testem remegés fogja el.

Váratlanul előlről megragadott, szinte odazuhant hozzám, mintha rám akarna feküdni, s ekkor megmozdultam és már haladtam is előre. Húzni kezdte a fejemet, mintha fonál lett volna, s ettől gyors mozdulatokkal úszni kezdtem.

¹ Kerület neve Tokióban.

Később ez a fonálként húzó erő egyre gyengült. Vízből kiemelt arccal úsztam, s máris a medence közepén találtam magam. A fiú most vagy háromméternyire lehetett előttem, az arcomba bámult és mosolygott. Úsztam, s egyszerre igazi jókedvem kerekedett.

Mind a ketten úsztunk: a fiú is meg én is, miközben egyikünk se szólt egy árva szót sem. Később ezt kérdezte:

- Kimegyünk?

Ekkor a falon függő óra éppen delet mutatott.

Amikor kijöttünk az uszodából, fagyit vettünk, s a fagylaltot nyalogatva sétáltunk. Az úszás utáni bágyadság meg a fagylalt édes íze a számban boldoggá tett. A pályaudvar környéki lármához képest úgy tűnt, mintha ennek a környéknek a csöndes lakóházai talán nem is léteznének. A mellettem lépkedő fiú magas termetű s nagyon jóképű volt, s ettől egyszerre gyorsabban kezdett dobogni a szívem. A tél illata érződött a déli verőfényben.

Metróra szálltunk és a Ginzáig² mentünk. Mutatni akartam neki egy klassz helyet. Csak öt perccel gyalogoltunk, s máris egy kis galériához értünk. Ez a magángaléria szinte észrevétlenül bújt meg az üzletek között. Középkori olasz egyházi festményeket néztünk meg itt. Azután régi indiai miniatúrákat láttunk. Figyelmesen megnézegettük mindegyiket.

- Szeretem az ilyen képeket! - jegyezte meg a fiú, azzal egy sötétzöld miniatúrára mutatott, melyen csak elefántok meg fák voltak. - Az ókori indiai képeknek mindig nyár eleji hangulatuk van.

- Milyen romantikus! - válaszoltam, amit a fiú jóságos mosollyal viszonzott.

Miután elhagytuk a galériát, elmentünk japán vígjátékot nézni. Véletlenül egy színház előtt haladtunk el, s a fiú azt mondta nekem, hogy szereti a japán komédiákat. Épp a történet kellős közepébe csöppentünk bele, s én egy pillanat alatt elszomorodtam.

Duke is szerette a japán vígjátékokat. Amikor időnként éjszaka felébredt és lejött hozzám, bekapcsoltam neki a tévét, erre Duke rögtön leült, s nézni kezdte a vidám darabot. Sem az apám, sem az anyám, sem a húgom nem hitte el, de tényleg nézte!

Olyan szomorú voltam amiatt, hogy Duke nincs többé, hogy szinte még lélegzethez sem jutottam, s azt se tudtam, hogy mit fogok majd csinálni, erre egy ismeretlen fiúval cukrászdába mentem, azután úszni, együtt sétáltunk, majd képeket s japán vígjátékot néztünk.

A sztori címe „Az ács története” volt. A fiú időnként kuncogott, amiből arra következtettem, hogy érdekesnek találja, én azonban egyetlenegyszer sem nevettem. Ekkor hirtelen nyomasztó érzés fogott el, véget ért a darab, már az utca felé tartottunk, mikor újra rám telepedett a bánat.

Duke nincs többé!

Duke örökre megszűnt létezni.

² Tokió legelőkelőbb belvárosi negyedének neve; régen az aranyművesek üzletei voltak itt.

A széles utcán végighömpölygött egy karácsonyi dal, az alkonyi ég kékjén egymás után gyúltak ki a neonfények.

- Hamarosan itt az év vége – szólt a fiú.

- Bizony.

- Nemsokára beköszönt az újév.

- Igen.

- Olyan jól éreztem magam egészen mostanáig.

- Igen? Én is – válaszoltam lehorgasztott fejjel, mire a fiú könnyedén felemelte az állam.

- Egészen mostanáig.

Egy édes, mély tűzű tekintet szegeződött rám. S ebben a pillanatban a fiú szájon csókolt.

Tulajdonképpen nem is azon lepődtem meg, hogy megcsókolt, hanem azon, hogy a csókja nagyon hasonlított Duke csókjára. Zavaromban egy hang sem jött ki a torkomon. A fiú szólalt meg:

- Én is nagyon szeretlek!

Arcának fájdalmas mosolya nagyon hasonlított James Deanére.

- Csak ezt akartam mondani. Szia! Minden jót! – szólt hozzám, s amikor az útkereszteződésnél a lámpa zöldre váltott, úgy eliramlott, mint a villám.

Én meg továbbra is ott álltam, és a karácsonyi éneket hallgattam. A Ginzán lassan beköszöntött az este.

VIHAR JUDIT fordítása

Tuscania. Sirkamra (Kr. e. VII-VI. sz.)